

A M A G Y A R K Ö Z T Á R S A S Á G N E V É B E N !

A Debreceni Ítéltábla a NOVUM Pénzügyi, Gazdasági, Tanácsadó és Műszaki Szolgáltató Kft. (1068 Budapest, Benczúr u. 8. I/5.; felszámolóbiztos: Lovászi István) felszámolószervezet megbízásából eljáró Dr. Takács Ügyvédi Iroda (címe; ügyintéző: Dr. Takács Attila ügyvéd) által képviselt felperes neve (felperes címe, Cg., adószáma) felperesnek -, a Dr. Ondok László jogtanácsos által képviselt alperes neve (5200 Törökszentmiklós, Kossuth L. u. 135/A.) alperes ellen, vállalkozói díj megfizetése iránt indított perében, a Jász-Nagykun-Szolnok Megyei Bíróság 2010. május 3. napján meghozott 10.G.20.554/2009/14. számú ítéletével szemben a felperes által 15. sorszámon benyújtott és 18. sorszámon indokolt fellebbezése folytán indult másodfokú eljárásban - tárgyaláson kívül - meghozta a következő

í t é l e t e t :

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 65 000 (Hatvanötezer) Ft másodfokú perköltséget, az államnak pedig - az állami adóhatóság felhívásában megjelölt módon és határidőben - 304 800 (Háromszáznégyezer-nyolcszáz) Ft feljegyzett fellebbezési eljárási illetéket.

Ez ellen az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

I n d o k o l á s :

Az elsőfokú bíróság a 2010. május 3-án meghozott 14. sorszámú ítéletével a keresetet elutasította és kötelezte a felperest, hogy fizessen meg az alperesnek 130 000 Ft perköltséget, valamint az államnak 304 800 Ft feljegyzett kereseti illetéket.

Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás szerint a felperes az alperessel a közbeszerzési eljárás eredményeképpen 2004. június 21-én írásban kötött vállalkozási szerződés alapján elvállalta ... város csatornázási munkálatainak elvégzését. Az alperes jegyzője 2007. szeptember 27-én írásban külön megrendelte a, u. 41., 43., 45., 47., 49., 51., 53., 55., 57., 59., 61., 63., 65. és 54. szám alatti ingatlanok házi bekötő csatornáinak kivitelezését a felperestől. Utóbb azonban a felperes által készített, kifejezetten ezekre a munkákra vonatkozó szerződés-tervezetet az alperes nem írta alá, a megrendelt házi bekötő csatornákat azonban a felperes ennek ellenére elkészítette.

A peres felek között a vállalkozási szerződés befejezését követően több kérdésben vita alakult ki, többek között azzal összefüggésben is, hogy a felek közötti, 2004. június 21-i írásbeli vállalkozási szerződés részét képezték-e a **P** utcai házi bekötések kivitelezési munkái. A felperes álláspontja szerint ez a munka különálló megrendelés volt, az alperes szerint viszont az eredetileg megkötött vállalkozási szerződés része volt. A felek utóbb a vitás kérdéseiket egyezség útján rendezték, a megállapodásukat pedig 2007. november 5. napján közjegyzői okiratba foglalták. Az elsőfokú bíróság megállapítása szerint ebben az

egyezségben a felek a vállalkozási szerződéssel összefüggő valamennyi vitás kérdésüket, így a **P** utcában elvégzett bekötési munkákra vonatkozó kérdéseket is teljes körűen rendezték. Az egyezségben foglaltaknak az alperes eleget tett.

A felperes a keresetében a **P** utcában végzett bekötő csatornák kivitelezési munkáinak vállalkozói díjaként 5 079 600 Ft tőke és annak 2007. június 1. napjától járó kamatai, valamint a perköltségének megtérítésére kérte kötelezni az alperest.

Az alperes a kereset elutasítását kérte arra hivatkozással, hogy a felek a vállalkozási szerződésükkel összefüggő vitás kérdéseiket egyezség útján rendezték, ezért a felperes a **P** utcán végzett munkálatok vállalkozói díját külön már nem érvényesítheti.

Az elsőfokú bíróság a felperes keresetét alaptalannak találta. A felek nyilatkozatai, a csatolt okirati bizonyítékok és a kihallgatott tanúk vallomásai alapján arra a következtetésre jutott, hogy bár a felperes volt ügyvezetője tagadta, hogy a felek egyezségének tárgyát képezte volna a **P** utcai bekötések vállalkozói díja is, azonban az alperes köztisztviselőjének, M.Pnek, az alperes jegyzőjének, Dr. V.I.nek és a feleknek - a megállapodás létrejöttékor megbízott - jogi képviselői, Dr. R.R. és Dr. V.T. tanúknak a vallomásai azt támasztották alá, hogy a felek egyezsége a **P** utcai munkálatok díjára is kiterjedt. Erre tekintettel a Ptk. 240.§ (3) és (4) bekezdése alapján a felperes keresetét elutasította, annak megállapításával, hogy a felek a vállalkozási szerződésükből eredő vitás kérdéseket, köztük a jelen perrel érintett kérdést is egyezség útján rendezték.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen a felperes terjesztett elő fellebbezést, amelyben a sérelmezett határozat megváltoztatását és az alperesnek a keresete szerinti marasztalását, továbbá az első- és másodfokú perköltségei megtérítésére kötelezését kérte. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a hiányosan megállapított tényállásból helytelen jogi következtetést vont le. A fellebbezésében az ítéletnek a bizonyítékok értékelésére vonatkozó megállapításait támadta. Arra hivatkozott, hogy az elsőfokú bíróság a határozatát „a felperesi érvelés figyelmen kívül hagyásával, gyakorlatilag az alperes, illetve az alperesi tanúk által elmondott információk egyoldalú figyelembevételével hozta meg.” Sérelmezte, hogy az elsőfokú bíróság valamennyi kihallgatott tanú vallomásából csak az alperesre kedvező részleteket vette figyelembe, ugyanakkor nem tulajdonított kellő jelentőséget Dr. V.I., F.G.K. és D.O. tanúk nyilatkozatainak, amelyek szerint a **P** utcai házi bekötések kialakításához céltámogatás nem járt, így azt nem is lehetett a vállalkozási szerződés részének tekinteni, ezért nem is terjedhetett ki rá a feleknek az írásbeli vállalkozási szerződésből eredő vitás kérdésekre vonatkozó, közjegyzői okiratba foglalt egyezsége. Állította, hogy ettől az igényétől az egyezség megkötésekor nem kívánt elállni, ilyen tartalmú nyilatkozat részéről nem is szerepelt a közokiratban.

Az alperes a fellebbezésre tett észrevételében az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását és a felperesnek a másodfokú perköltségében történő marasztalását kérte.

Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a széles körűen lefolytatott bizonyítási eljárás után a bizonyítékokat okszerűen értékelte és jogszerűen vonta le azt a következtetést, hogy a kereset alaptalan. Kiemelte, hogy a perben eldöntendő legfontosabb kérdés az volt, hogy a

felek által megkötött, közokiratba foglalt megállapodás a közöttük létrejött vállalkozási szerződéssel összefüggő valamennyi vitás kérdést, így a **P** utcai munkák vállalkozói díját is rendezte-e, vagy sem. Hivatkozott arra, hogy a közokirat elkészítésének időpontjában a felek jogi képviselőjét ellátó és így „a legközvetlenebb információkkal rendelkező” Dr. R.R. és Dr. V.T. ügyvédek vallomásai egybehangzóak voltak abban a tekintetben, hogy a felek által egymással szemben támasztott igényekről való kölcsönös lemondás kiterjedt a **P** utcán végzett munkálatok díjára is. Állította, hogy a korábbi polgármester, B.Z. és az alperesnél dolgozó F.G.K. Katalin nem tudtak releváns tényekre nyilatkozni. D.O. vallomását pedig cáfolta a felperesnek az egyezség megkötésekor a jogi képviselőjét ellátó Dr. V.T. ügyvéd vallomása is.

A felek a másodfokú eljárás során tárgyalás kitűzését nem kérték. Ezért az ítélet tábla a felperes fellebbezését a Pp. 256/A.§ (1) bekezdésének f) pontja és a (3), (4) bekezdései alapján tárgyaláson kívül bírálta el.

A fellebbezés nem alapos.

Az ítélet tábla az elsőfokú bíróság által megállapított tényállást a következőkkel egészíti ki:

A felperes 2007. március 1-jén állította ki 5 079 600 Ft értékben a 74/2007. sorszámu számláját, amely szennyvízcsatorna-hálózat építési munkálatokat tartalmazott, 249 fm hosszban, 17 000 Ft/fm díjért. Az alperes a számlát 2007. szeptember 10. napján visszaküldte, arra hivatkozással, hogy a kivitelezésre érvényes vállalkozási szerződés nincs, valamint a csatornák minősítése és készrejelentése sem történt meg. A felperes 2007. szeptember 17-én újra megküldte az alperes számára az általa készített szerződés-tervezetet, a számlát és a teljesítésigazolást, azzal, hogy az elvégzett munkát az alperes írásban rendelte meg.

A peres felek között létrejött megállapodást 2007. november 5. napján közjegyzői okiratba foglalták, amelynek 3. pontjában rögzítették, hogy a vállalkozási szerződésük szerint „a szerződéses ár tartalmazza az ajánlati dokumentációban rögzített műszaki tartalmon túl mindazon költségeket, amelyek a kiírásban nem szerepelnek, viszont szükségesek a tervezett létesítmény üzemeltetéséhez, rendeltetésszerű használatához. Ebből következik - és e vonatkozásban a felek egybehangzó nyilatkozatot tesznek -, hogy a vállalkozó javára (a megrendelő terhére) pót és többletmunka elszámolására a szerződéses jogviszonyban nincs lehetőség. Ezen megállapítás jelen megállapodás II/18. pontjával együtt érvényes.”)

A megállapodás II.16. pontjában a felek kölcsönösen akként nyilatkoztak, hogy „a közöttük levő valamennyi vitatott kérdést rendezettnek tekintik és egymással szemben további igényt nem lépnek fel.”

A II.18. pontban pedig - egyebek mellett - abban állapodtak meg, hogy a I/1. pontban részletesen meghatározott vállalkozási szerződésből eredően teljes körűen elszámoltak és azzal összefüggésben egymással szemben semmiféle követelésük nem maradt.

Az így kiegészített tényállás alapján is az állapítható meg, hogy az elsőfokú bíróság helytálló következtetésre jutott, amikor a felperes keresetét elutasította. A Ptk. 207.§ (1)

bekezdésében foglaltaknak megfelelően helyesen minősítette az elsőfokú bíróság a **P** utcai munkák vállalkozói díjára is kiterjedőnek a peres felek közjegyzői okiratba foglalt azt a nyilatkozatát, amely szerint a közöttük létrejött szennyvízcsatorna-hálózat építésére vonatkozóan létrejött vállalkozási szerződéssel összefüggésben felmerült valamennyi vitatott kérdést rendezettnek tekintették és arra tekintettel egymással szemben további igénytel nem kívántak fellépni.

Az elsőfokú bíróság tehát a peres felek nyilatkozatait, az általuk csatolt okiratok tartalmát, valamint a kihallgatott tanúk vallomásait a Pp. 206.§ (1) bekezdése alapján okszerűen mérlegelve jutott arra a következtetésre - a Ptk. 207.§ (4) bekezdését is figyelembe véve, amely szerint a lemondó nyilatkozatot kiterjesztően értelmezni nem lehet -, hogy a felek megállapodása kiterjedt a **P** utcán végzett bekötési munkálatokért járó vállalkozói díj érvényesítésére is.

Helytállóan hivatkozott az alperes a fellebbezési ellenkérelmében arra, hogy a perbeli jogvita eldöntésekor nem annak a ténynek kellett jelentőséget tulajdonítani, hogy a felperesnek a **P** utcai munkálatokat el kellett-e végeznie a peres felek vállalkozási szerződése alapján vagy sem, ugyanis az alperes (a 7. sorszámú beadványának negyedik bekezdésében) maga is elismerte, hogy a felperes részére átadott dokumentációban a kereseti kérelemben hivatkozott házi bekötések nem szerepeltek.

Ezzel szemben a perben annak volt ügyszóké jelentősége, hogy a peres felek közokiratba foglalt egyezsége kiterjedt-e a **P** utcai házi bekötések vállalkozói díjára is, ezért az alperesnek ezt az állítását kellett a perben bizonyítania. Ezt a tényt pedig az elsőfokú bíróság által helyesen értékelt tanúvallomások és egyéb bizonyítékok egyértelműen alátámasztották. A felperes alaptalanul támadta a fellebbezésében az elsőfokú bíróság ítéletének a bizonyítékok mérlegelésére vonatkozó megállapításait, az elsőfokú bíróság ugyanis helyesen járt el, amikor csak a releváns tényekre vonatkozó tanúvallomásokat vette figyelembe. Az egyezség megkötését megelőző tárgyalásokon részt vevő személyek, valamint M.P. tanú pedig egyértelműen akként nyilatkoztak, hogy valamennyi felperes által érvényesített követelésre vonatkozóan tette meg az alperes a 269 000 000 Ft megfizetésére vonatkozó ajánlatát.

Az ítélet megállapítása szerint tehát nemcsak a megfelelően értékelt tanúk vallomása, hanem a felek egyezségének egész tartalma az elsőfokú bíróság helytálló döntését támasztja alá. A kiegészített tényállás alapján ugyanis a felek között 2007. őszén az is vitatott kérdés volt, hogy megilleti-e külön vállalkozói díj a felperest a **P** utcai bekötési munkákért. A felek a közokiratba foglalt egyezségük II/18. pontjában ugyan azt jelentették ki, hogy a I/1. pontban meghatározott vállalkozási szerződésből eredően számoltak el teljes körűen és ezért egymással szemben - azzal összefüggésben - semmiféle követelésük nem maradt. Az egyezségük II/16. pontjában azonban nemcsak az írásban kötött vállalkozási szerződésből eredő követeléseiket jelölték meg, hanem kifejezetten akként nyilatkoztak, hogy „a közöttük lévő valamennyi vitatott kérdést rendezettnek tekintik, és egymással szemben további igénytel nem lépnek fel.” A megállapodás II.18. pontjához képest pedig indokolatlan lett volna a II./16. pont külön történő megszövegezése, amennyiben a felek csak az írásbeli vállalkozási szerződésből eredő igényeik kapcsán tekintették volna valamennyi vitatott kérdésüket rendezettnek.

Az elsőfokú bíróság tehát a perbeli adatok okszerű, logikus, ellentmondástól mentes mérlegelése és értékelése alapján jutott arra a meggyőződésre, hogy a felperes a perbeli követelését az alperessel szemben jogszerűen nem érvényesíthette, arra figyelemmel, hogy a felek a 2007. november 5-én közokiratba foglalt megállapodásukban a perbeli szennyvízcsatorna-hálózat építési munkáival összefüggő valamennyi vitájukat rendezték. Ezért a továbbiakban nem volt jelentősége annak, hogy a felperes a **P** utcai bekötéseket az írásbeli vállalkozási szerződés alapján, vagy külön megrendelés alapján végezte-e el, mivel a munkája ellenértékét is rendezettnek kell tekinteni, a minden vitás kérdésre kiterjedő megállapodásnak megfelelően.

Mindezekre tekintettel az ítéletábra az elsőfokú bíróság ítéletét - lényegében a saját helyes indokai alapján - a Pp. 253.§ (2) bekezdésében foglaltak szerint helybenhagyta, utalással a Pp. 254.§ (3) bekezdésére is.

A felperes fellebbezése nem vezetett eredményre, ezért a saját másodfokú eljárásban felmerült költségét (ügyvédi munkadíj) maga köteles viselni. Köteles továbbá megtéríteni az alperes számára a jogi képviseletével felmerült, jogtanácsosi munkadíjból eredő költségét a Pp. 78.§ (1) bekezdése alapján, amelynek összegét az ítéletábra a Pp. 79.§ (1) bekezdése alapján, hivatalból állapította meg, a Pp. 67.§ (2) bekezdése folytán alkalmazott, „A bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről” szóló, módosított 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3.§ (1) és (2) bekezdésének a) pontja, valamint (5) és (6) bekezdései figyelembevételével.

Az ítéletábra „Az illetékekről” szóló, többször módosított 1990. évi XCIII. törvény (Itv.) 62.§ (1) bekezdésének i) pontja alapján a felperest megillető illetékfeljegyzési jog folytán le nem rótt fellebbezési illeték megtérítésére ugyancsak a pervesztes felperest kötelezte a Pp. 78.§ (1) bekezdése és az Itv. 74.§ (3) bekezdése folytán alkalmazandó, „A költségmentesség alkalmazásáról a bírósági eljárásban” tárgyú, 6/1986. (VI.26.) IM rendelet 13.§ (2) és 15.§ (1)-(3) bekezdései alapján.

Debrecen, 2011. április 12.

Erőss Károlyné Dr. Vajvoda Ildikó sk. a tanács elnöke, Dr. Drexlerné Dr. Karcub Edit sk. előadó bíró , Dr. Szűcs Lajos sk. bíró

A kiadmány hitelül:

-kiadó-